

[Socialministeren.]

ning, o. s. v., o. s. v. — det vil sige, at den samfundsmæssige Opsparing formindskes tilsvarende i disse Lag. Men udover denne direkte Formindskelse kan en Tvangsforsikring, som omfatter hele Befolkningen, fremkalde en yderligere Formindskelse af Opsparingen, fordi de paagældende i den Maade, hvorpaa de ellers vilde anbringe deres Penge, maatte spare mere for at sikre deres Alderdom og vilde have Lyst til at spare mere, fordi de da selv kom til at besidde og selv kom til at benytte de Midler, de havde opsparet, medens de nu gaar ind i en Fond. Tager man Pengene til Alderdomsforsørgelse ved Tvangspræmier, som rammer de ubemidlede haardst, i Stedet for ved Skatter, som i større Omfang hviler paa de bedrestillede, saa giver altsaa kun en Del af Præmierne Adgang til ny Opsparing, men samtidig formindskes Opsparingen paa et andet Punkt, fordi en stor Del af de Penge, Skatteyderne faar Lov til at beholde, anvendes til udvidet Forbrug i Overklassen. Der kan alt i alt i alt Fald kun blive Tale om at forøge Landets Opsparing med Forskellen mellem den Del af Præmierne, som tages fra Forbruget, og den Del af den tilsvarende bortfaldne Skat, som ikke anvendes til nyt øjeblikkeligt Forbrug. Men hvis Samfundet ikke bliver rigere, saa faar Stat og Kommune i Virkeligheden, som Nationaløkonomerne Gang paa Gang har gjort opmærksom paa, ikke mere Raad til at betale Aldersrente i Fremtiden end nu. Forsikringsfonden vil ganske vist eje en Bunde Obligationer, som ellers vilde have haft andre Ejere, og svarende til Obligationernes Rentekuponer vil der være en Række Borgere, som har en Pligt til at yde en halvaarlig Skat til en Forsikringsfond, men er Samfundets Produktionskraft ikke øget, vil der ikke være mere Raad til at betale Aldersrente i Fremtiden. Stiger Prisniveauet, hvad Historien jo har mange Eksempler paa, stiger det stærkt i den næste Menneskealder, saa vil Reserven maaske kun slaa halvt til, og hvis Priserne skulde falde stærkt, staar man overfor det endnu mere tragikomiske, at Rentenyderne paa Grund af den oprindelig indgaaede Hasardkontrakt bliver langt bedre stillede end den øvrige Del af Befolkningen, altsaa har faaet tilskrevet en Forsyning af Forbrugsgoder, som

Samfundet trods sine Papirreserver slet ikke virkelig har Raad til. Se, det er dette Hensyn til de store Prisbevægelser i en langvarig Forsikringsperiode samt Muligheden for de store Forskydninger i Rentefoden og i Dødeligheden, som har faaet vor allerfineste Forsikringsekspert, Nationaløkonomen, Professor Westergaard, der i den store Forsikringskommission af 1913 sluttede sig til Flertallets Tvangsforsikring, til i 1926, i Anledning af Betænkningen fra Dr. Krag's Kommission, hvoraf han ogsaa var Medlem, at tage Afstand fra disse langvarige og omfattende Forsikringer, som Tvangsforsikringen er. Det kan de Herrere læse i „Nationaløkonomisk Tidsskrift“ for 1926, jeg skal bl. a. henvise det ærede Medlem Hans Thyge Jacobsen til den lille letlæste Artikel, som viser, at den langvarige Aldersrenteforsikring netop ikke er uafhængig af Konjunkturerne, som han synes at mene efter hans Udtalelser Spalte 4204. Men selv om det i første Omgang lykkes Tvangsforsikringen at sætte Landets Opsparing op med nogle Millioner Kroner, mon der da ikke samtidig tabes mere ved den daarlige Form, hvori denne Opsparing foregaar? Vil det ikke være den allerdaarligste Form for Statssocialisme at erstatte en Del af mange Smaakaarsfolks og Middelkaarsfolks frivillige Opsparing, der sker i Former, som hjælper og glæder dem selv i deres daglige Tilværelse, som jeg nævnte før: Køb af Hus, Uddannelse af Børnene, Husholdningsøkonomien o. s. v., og desuden rummer store Muligheder for deres private Initiativ, for deres Fremgang, med det skematiske og lovbundne Statsopkøb af Obligationer efter en Plan, der er lagt for Aartier tilbage eller for Aartier frem i Tiden. De Konservativer er paa dette Omraade i Virkeligheden, naar man tænker Sagen til Bunds, mere stive Statssocialister, end nogen Socialdemokrat nogen Sinde kunde tænke sig at være. Og vil ikke Præmierne ved første Lejlighed blive væltet over, først paa Arbejdslønnen og saa paa Priserne paa de Omraader, hvor dette overhovedet er muligt. Arbejderklassens psykologiske Indstilling overfor denne nye Tvangsskat vil her være en afgørende Faktor, og om den er der dog ikke den fjerneste Tvivl her i Landet.

I Lande med en tvungen Arbejderforsikring er det netop Meningen, at Forsikringen